

2006. június 1., csütörtök

P6_TA(2006)0242

Kereskedelem és szegénység

Az Európai Parlament állásfoglalása a kereskedelemről és a szegénységről: kereskelempolitikák tervezése a kereskedelemnek szegénység enyhítéséhez való legnagyobb mértékű hozzájárulása érdekében (2006/2031(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a nyitottságnak és a demokráciának a nemzetközi kereskedelemben betöltött szerepéről szóló, 2001. október 25-i állásfoglalására ⁽¹⁾, a Katarban tartott WTO-üléstről szóló, 2001. december 13-i állásfoglalására ⁽²⁾, a szegénység megszüntetését célzó kereskedelemről és fejlesztésről szóló, 2002. szeptember 3-i állásfoglalására ⁽³⁾, a világméretű éhezéstről és a legszegényebb országokkal folytatott kereskedelem korlátozásainak feloldásáról szóló, 2003. január 30-i állásfoglalására ⁽⁴⁾, a mezőgazdasági kereskedelmi WTO-tárgyalásokról szóló, 2003. február 12-i állásfoglalására ⁽⁵⁾, a fejlődő országokban történő kapacitásnövelésről szóló, 2003. május 15-i állásfoglalására ⁽⁶⁾, a Kereskedelmi Világszervezet 5. miniszteri konferenciájának (Mexikó, Cancún, 2003. szeptember 10–14.) előkészületeiről szóló, 2003. július 3-i állásfoglalására ⁽⁷⁾, a Bizottság által a kereskedelemről és a fejlesztésről a Tanácsnak és az Európai Parlamentnek kiadott közleményről (Segítségnyújtás a fejlődő országoknak a kereskedelem nyújtotta előnyök kihasználásához) szóló, 2003. szeptember 4-i állásfoglalására ⁽⁸⁾, a Cancúnban tartott ötödik WTO miniszteri konferenciáról szóló, 2003. szeptember 25-i állásfoglalására ⁽⁹⁾, az éhezés és szegénység elleni fellépésről szóló, 2005. február 24-i állásfoglalására ⁽¹⁰⁾, a WTO Általános Tanácsának 2004. augusztus 1-jei határozatát követően a dohai forduló értékeléséről szóló, 2005. május 12-i állásfoglalására ⁽¹¹⁾, a globális cselekvési felhívásról szóló, 2005. július 6-i állásfoglalására („A szegénység legyen a múlté”) ⁽¹²⁾, WTO 6., Hongkongban rendezendő miniszteri konferenciájának előkészületeiről szóló, 2005. december 1-jei állásfoglalására ⁽¹³⁾,
- tekintettel a tarifális preferenciák általános rendszerének alkalmazásáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslattal kapcsolatos 2005. március 9-i álláspontjára ⁽¹⁴⁾ és a közegészségügyi problémákkal küzdő országokba történő kivitelre szánt gyógyszeripari termékekkel kapcsolatos szabadalmak kényeszerengedélyezéséről szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatáról szóló, 2005. december 1-i álláspontjára ⁽¹⁵⁾,
- tekintettel a tarifális preferenciák általános rendszerének alkalmazásáról szóló, 2005. június 27-i 980/2005/EK tanácsi rendeletre ⁽¹⁶⁾,
- tekintettel a Bizottság közleményeire: „A millenniumi fejlesztési célok megvalósítása felé való haladás felgyorsítása – Az Európai Unió hozzájárulása” (COM(2005)0132), „A millenniumi fejlesztési célok megvalósítása érdekében tett előrelépések felgyorsítása – A fejlesztés finanszírozása és a támogatás hatékonysága” (COM(2005)0133) és „Politikák fejlesztési célú koherenciája – A haladás felgyorsítása a millenniumi fejlesztési célok elérése felé” (COM(2005)0134).
- tekintettel a parlamenti konferencia WTO-ról szóló, 2005. december 12-i és 15-i, valamint 2004. november 24–26-i zárónyilatkozataira,
- tekintettel a WTO miniszteri konferenciája hatodik ülésén, 2005. december 18-án Hongkongban elfogadott miniszteri nyilatkozatra,

⁽¹⁾ HL C 112. E, 2002.5.9., 326. o.

⁽²⁾ HL C 177. E, 2002.7.25., 290. o.

⁽³⁾ HL C 272. E, 2003.11.13., 277. o.

⁽⁴⁾ HL C 39. E, 2004.2.13., 79. o.

⁽⁵⁾ HL C 43. E, 2004.2.19., 248. o.

⁽⁶⁾ HL C 67. E, 2004.3.17., 255. o.

⁽⁷⁾ HL C 74. E, 2004.3.24., 861. o.

⁽⁸⁾ HL C 76. E, 2004.3.25., 435. o.

⁽⁹⁾ HL C 77. E, 2004.3.26., 393. o.

⁽¹⁰⁾ HL C 304. E, 2005.12.1., 277. o.

⁽¹¹⁾ HL C 92. E, 2006.4.20., 397. o.

⁽¹²⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2005)0289.

⁽¹³⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2005)0461.

⁽¹⁴⁾ HL C 320. E, 2005.12.15., 145. o.

⁽¹⁵⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2005)0454.

⁽¹⁶⁾ HL L 169., 2005.6.30., 1. o.

2006. június 1., csütörtök

- tekintettel a WTO Általános Tanácsa által 2004. augusztus 1-jén elfogadott határozatra,
- tekintettel a WTO miniszteri konferenciája negyedik ülésén, 2001. november 14-én Dohában elfogadott miniszteri nyilatkozatára,
- tekintettel a WTO jövőjéről szóló Sutherland-jelentésre,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára, amely a millenniumi fejlesztési célokat (MDG) a nemzetközi közösség által együttesen megállapított, a szegénység megszüntetését szolgáló kritériumokként határozza meg,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek „Millenniumi Fejlesztési Célok – 2005. évi jelentésére”,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek 2005. évi világ-csúcstalálkozásának eredményeire,
- tekintettel Jeffrey Sachs professzor vezette ENSZ Millenniumi Projekt Munkacsoport „Befektetés a fejlesztésbe: gyakorlati terv a millenniumi célok elérése érdekében” című jelentésére,
- tekintettel az ENSZ közgyűlésének A/RES/46/121, A/RES/47/134, A/RES/49/179, A/RES/47/196, valamint A/RES/50/107 számú határozataira,
- tekintettel a nőkkel szembeni megkülönböztetés minden formájának felszámolásáról szóló, az ENSZ közgyűlése által 1979-ben elfogadott egyezményre, valamint az ahhoz csatolt fakultatív jegyzőkönyvre,
- tekintettel a Nyolcak Csoportja (G8) által 2005. július 8-án Gleneaglesben kiadott közleményre,
- tekintettel az ENSZ Kereskedelmi és Fejlesztési Konferenciájának jelentésére (UNCTAD) – A legkevésbé fejlett országok 2002-ben: A szegénység csapdájának elkerülése,
- tekintettel az ENSZ Afrikai Gazdasági Bizottságának az „Afrika kereskedelmi potenciáljának felszabadítása” című, Afrikáról szóló 2004. évi gazdasági jelentésére,
- tekintettel az éhezés elleni világ-csúcstalálkozón megalakult „Ötök az éhezés ellen” csoportra, amely a Szociális Világforumon 2005 januárjában a Brazília elnöke, Luiz Inácio Lula da Silva úr által kezdeményezett, szegénység elleni globális cselekvési felhíváshoz vezetett,
- tekintettel az éhezés és a szegénység elleni fellépésről szóló, 2004. szeptember 20-i New York-i cselekvési nyilatkozatra, amelyet 111 nemzeti kormány, köztük valamennyi EU-tagállam aláírt,
- tekintettel az 1996-ban az élelmezési világ-csúcstalálkozón tett ígéretre, amely szerint legkésőbb 2015-re felére csökkentik az éhezők számát,
- tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
- tekintettel a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság jelentésére, továbbá a Fejlesztési Bizottság és a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság (A6-0179/2006) véleményére,

A. mivel a szegénység elleni küzdelem abszolút elsőbbséget élvez;

B. mivel egyrészt a kereskedelem, másrészt a szegénység felszámolása és a fejlődés közötti kapcsolat rendkívül összetett és meghatározott körülmények függvénye, amelyek nagyon gyakran több tényezőhöz kapcsolódnak, például a hazai piac nagyságához, a természeti forrásokhoz, a távolságokhoz és fizikai feltételekhez, és különösen ahhoz, hogy a hazai politikák kellő kölcsönhatásban állnak-e a külkereskedelemmel;

2006. június 1., csütörtök

- C. mivel a kereskedelem a fejlesztés és a szegénység elleni küzdelem eszköze, azonban még mindig több mint egymilliárd ember szembesül rendkívüli mértékű szegénységgel, és él napi kevesebb mint 1 USD-ből, továbbá 1,5 és 3 milliárd közé tehető azok száma, akik a 2 USD-s szegénységi küszöb alatt élnek, annak ellenére, hogy Kína és India gazdasági növekedése eredményeképpen jelentősen csökkent a szegények száma, így a legnagyobb szegénységben, napi 1 dollárnál kevesebből élők aránya 1981 óta közel a felére, a világ népességének 40%-áról 21%-ára csökkent;
- D. mivel a szegénység felszámolása demokratikus részvételt és a gazdasági struktúrákban bekövetkező változásokat tesz szükségessé a jólét méltányosabb eloszlásának biztosítása érdekében;
- E. mivel a szegénységet olyan emberi körülményként határozták meg, amit a megfelelő életszínvonal és más polgári, kulturális, gazdasági, politikai és szociális jogok élvezéséhez szükséges források, képességek, választási lehetőségek, biztonság és hatalom tartós vagy krónikus nélkülözése jellemez;
- F. mivel az egy főre jutó bruttó hazai termék (GDP) valamennyi fejlődő országban 30%-kal nőtt az elmúlt 25 évben, de ugyanebben az időszakban az egy főre eső jövedelmek különbsége a világ legszegényebb és leggazdagabb országai között több mint a kétszeresére nőtt;
- G. mivel a fejlődő országok magas népességnövekedési aránya miatt az elért gazdasági növekedés mértéke sok esetben nem elegendő ahhoz, hogy nőjön az egy főre jutó GDP, ami számos legkevésbé fejlett országban jelentősen kihat a szegénységre;
- H. mivel a polgári béke szükséges előfeltétele a kereskedelem és a szegénység közötti megfelelő kapcsolatnak; mivel a felelős kormányzás, többek között a természeti erőforrásokból származó bevételek megfelelő kezelése elengedhetetlen a polgári béke szempontjából; mivel az egyes termékekre, különösen a gyémántra, olajra, faanyagra és kábítószer-hatású növényekre szakosodott kivitelhez a konfliktus kialakulásának nagyobb kockázata kapcsolódik; mivel az elmúlt 15 évben a legkevésbé fejlett országok hatvan százalékában került sor különböző intenzitású és időtartamú polgári összecsapásokra, amely a legtöbb esetben a gazdaság stagnálását és hanyatlását követően robbant ki, és ami hosszú távú negatív következményekkel járt a nemzeti és regionális gazdasági fejlődésre nézve,
- I. mivel a legszegényebb országok részesedése a világkereskelemből az elmúlt évtizedben visszaesett, és nőtt függőségük a jelentős áringadozásnak kitett, kisebb többletértékkel bíró termékektől;
- J. mivel szükség van egy méltányos többoldalú kereskedelmi rendszerre, amely a szegénység felszámolására, a teljes foglalkoztatás biztosítására, a demokrácia megszilárdítására és a fenntartható fejlődés támogatására szolgál; mivel ennek a rendszernek gondosan tervezett és kiegyensúlyozott szabályokon kell alapulnia, amelyek létfontosságúak abból a szempontból, hogy a legszegényebb országok eredményesebben részt vehessenek a nemzetközi kereskedelemben, változatosabbá tehessék gazdaságukat és megoldhassák a globalizációval kapcsolatos feladatokat, egyúttal biztosítva, hogy előnyeinek elosztása igazságosan történjen,
- K. mivel az úgynevezett „fejlődő” országok csoportjába olyan különböző államok tartoznak, amelyek társadalmi-gazdasági helyzete, termelési szerkezete és exportkapacitása lényegesen eltér; mivel amikor az említett országok azon képességéről van szó, hogy liberalizált feltételek mellett piacokat szerezzenek a világban, a mérleg a felemelkedő gazdasági hatalmak felé billen a gyengébb, főleg Afrika Szaharától délre fekvő régiójában található országokkal szemben;
- L. mivel a harmadik országokkal szemben alkalmazott európai kereskedelempolitika a kereskedelmi preferenciarendszer alapján a kereskedelem differenciált megközelítésére helyezi a hangsúlyt, ami által a legszegényebb országok egyedi és előnyös exportfeltételeket élveznek (a szokásosnál alacsonyabb vámok, vámmentes vagy csökkentett vámtételű kiviteli kontingensek stb.);
- M. mivel a Világbank, az Egyesült Nemzetek Szervezetének Környezetvédelmi Programja és az Egyesült Nemzetek Fejlesztési Programja egyik jelentése szerint („World Resources 2005: the wealth of the poor: managing ecosystems to fight poverty”) „a világ szegényeinek háromnegyede él vidéki térségekben, így ezek az emberek csakis a környezetükre támaszkodhatnak”;

2006. június 1., csütörtök

- N. mivel a mezőgazdaság biztosít foglalkoztatást és megélhetést a legkevésbé fejlett országok munkaerőjének 60%-a számára annak ellenére, hogy ugyanekkor ez a legnagyobb torzulásokat mutató ágazat, és mivel a mezőgazdasági termékek piacra jutása a szegénység csökkentése szempontjából az egyik legfontosabb kérdés;
- O. mivel a szegények számára nehezebb a hozzáférés a természeti erőforrásokhoz, például a vízhez és a földhöz, illetve az energiához és az olyan alapszolgáltatásokhoz mint az orvosi, egészségügyi ellátás és az oktatás, valamint az alapvető árucikkekhez, például a gyógyszerekhez;
- P. mivel az elmúlt 30 évben a tartós éhezés és a gyermekmunka a felére csökkent a fejlődő országokban, a várható élettartam 46-ról 64 évre emelkedett és a csecsemőhalandóság 18%-ról 8%-ra csökkent; mivel napjainkban a fejlődő országok lakosságának 70%-a jut hozzá tiszta ivóvízhez szemben az 1980-as 45%-kal;
- Q. mivel a legkevésbé fejlett országok többségében a legtöbb ember élete és megélhetése nem áll közvetlen kapcsolatban a nemzetközi kereskedelemmel, és nagy a valószínűsége, hogy az exportvezérelt növekedés „enkláve-orientált növekedéshez” vezethet azokban az országokban, amelyek készárúkat, ásványi anyagokat és olajt exportálnak, ami különösen nyilvánvaló a mezőgazdasági termékeket exportáló legkevésbé fejlett országokban, amelyekben az árukkal és a mezőgazdasági termékekkel való kereskedelemről származó haszon a termelők számára napról napra csökken, a viszonteladók számára azonban nő; mivel a gazdasági növekedéshez nem csak exportnövekedés, hanem a jövedelemteremtő lehetőségek átfogó, az egész gazdaságra kiterjedő növekedése, különösen a mezőgazdasági és nem mezőgazdasági tevékenységek közötti fejlesztési kapcsolatok megerősítése szükséges;
- R. mivel ahhoz, hogy fel tudják venni a versenyt a világ mezőgazdasági áraival, a Föld legszegényebb országai kénytelenek korlátozott számú, kizárólag exportra szánt termékre helyezni a hangsúlyt; mivel a monokultúrák ebből következő kialakulása együtt jár a helyi lakosság élelmiszer- és egészségügyi szükségletek kielégítéséhez szükséges, hagyományos élelmiszernövények termelésének megszűnésével és az alapvető termékek behozatalától, valamint a világpiacon tapasztalható, ellenőrizhetetlen ingadozásoktól való növekvő függőséggel,
- S. mivel a Világbank, a Nemzetközi Valutaalap és az ENSZ adatai alapján készült tanulmány szerint a kereskedelem liberalizációja az elmúlt 20 év során 272 milliárd USD-jébe került Afrika Szaharától délre fekvő régiójának; mivel a tömeges szegénység felerősíti a gazdasági stagnálás felé vezető tendenciát, és a térség több országa rendkívül nagyra törő gazdasági reformokat hajt végre, hogy kitörjön az ilyen szegénységből; mivel ebben a tekintetben nélkülözhetetlen a nemzetközi közösség szakértelme és segítsége;
- T. mivel a millenniumi fejlesztési célok megvalósításához és a globális szegénység elleni küzdelemhez mindenképp olyan kereskedelmi környezetre lesz szükség, amelyben a fejlődő országok ténylegesen bejutnak a fejlett országok piacaira, továbbá tisztességes kereskedelmi gyakorlatokra, a környezet és a szociális jogok védelmét szolgáló hatékony és végrehajtható szabályokra és a nem fenntartható adósságok tekintetében tényleges adósságkönnyítésre lesz szükség, valamint arra, hogy valamennyi adományozó növelje nem is annyira a támogatások összegét, mint inkább azok hatékonyságát, a támogatást a gazdasági és társadalmi struktúrák reformjára és a demokratikus kormányzás fejlesztésére szolgáló programokhoz kötve,
- U. mivel a szegény országok fejlődésének elengedhetetlen, de önmagában nem elégséges feltétele, hogy növeljék kivitelük nagyságrendjét; mivel miközben ez elősegíti a létrehozott gazdasági javak mennyiségének növelését, nem garantálja automatikusan a termelőágazatban dolgozó helyi lakosság szociális körülményeinek javulását;
- V. mivel a külkereskedelem a társadalmi és gazdasági fejlődés fontos eszköze lehet, amennyiben az országok az első szakaszban képesek piacaik védelmére, majd piacaiknak a következő szakaszban történő fokozatos megnyitására, amikor már erős intézményes keretrendszerrel és egyértelmű szociális és környezetvédelmi szabályokkal rendelkeznek; mivel a legkevésbé fejlett afrikai országok mélyebb és gyorsabb liberalizációt hajtottak végre, mint az ázsiai országok, és mivel általánosságban az utóbbiak érték el jobb eredményeket a szegénység csökkentése tekintetében, és sikeresebbek voltak abból a szempontból is, hogy nagyobb mértékben a piaci erőknek megfelelően alakították ki a feldolgozóipari termékek kivitelét, részben regionális kereskedelmi és beruházási kapcsolatok révén, valamint erős intézményes kereteiknek köszönhetően;

2006. június 1., csütörtök

- W. mivel a külkereskedelem a társadalmi és gazdasági fejlődés fontos eszközül szolgál; mivel a Nemzetközi Valutaalaptól (IMF), a Világbanktól és az ENSZ-től származó adatokra épülő tanulmányok rámutatnak egy adott ország gazdasági szabadsága és gazdasági fellendülése közötti közvetlen kapcsolatra;
- X. mivel a liberalizáció csökkenti, illetve megszünteti a meglévő torzulásokat és ösztönzőleg hat a beruházások növekedésére, a technológiaátadás fejlesztésére és – a fokozottabb verseny révén – a gazdasági hatékonyság javulására; mivel a kereskedelmi akadályok felszámolása jelentős mértékben ösztönözheti a fejlődő országokat, hogy változtassanak termelésükön annak érdekében, hogy kihasználhassák az alacsony munkaerőköltségekből és a természeti forrásokból származó komparatív előnyeket;
- Y. mivel a külkereskedelem lehetőséget biztosíthat a szegénység csökkentésére, amennyiben a kereskedelmi politikákat a kiegészítő hazai és nemzetközi politikákkal párhuzamosan, gondosan végrehajtják,
- Z. mivel az 1999 és 2001 közötti időszakban az áruk és szolgáltatások kivitele és behozatala átlagban a legkevésbé fejlett országok GDP-jének 51%-át tette ki, ami a magas jövedelmű OECD-országokban ugyanezen időszakra vonatkozóan kimutatott 43%-os aránynál magasabb volt; mivel azonban a fenntarthatóság érdekében a nemzetközi kereskedelem előnyeinek együtt kell járniuk a fizikai, humán-, társadalmi és intézményi tőkével kapcsolatos beruházásokkal, valamint vállalkozói szellemmel, innovációval és technológiai fejlődéssel kell kiegészülniük, ami a nemzetközi segítségnyújtás tartós, hatékony és eredményes biztosításától, valamint az adósságszolgálati kötelezettségek csökkentésétől függ;
- AA. mivel a fejlődő és különösen a legkevésbé fejlett országok világkereskedelemben való bevonása a dohai fejlesztési menetrend egyik legfontosabb célja,
- BB. mivel a világ legnagyobb kereskedelmi tömbjeként és a fejlődő országok legfontosabb kereskedelmi partnereként az EU kereskedelmi politikájának fontos céljai és feladatai közé tartozik a szabad és méltányos kereskedelem előmozdítása a többoldalú kereskedelmi rendszeren belüli környezetvédelmi és szociális szabályokkal, a fejlődő országoknak a szükségleteiket figyelembe vevő igazságos világkereskedelmi integrációjával és egy jobban működő WTO megteremtésével,
- CC. mivel a Bizottság által kiadott legfrissebb jelentések szerint mennyiségi szempontból a világ vám- és nem vámjellegű akadályainak közel 70%-a a fejlődő országok közötti kereskedelmet érinti,
- DD. mivel a fejlődő országok Marakeshben megállapodtak abban, hogy tárgyalásokat kezdeményeznek a szolgáltatásokról, azzal a feltétellel, hogy teljesen rugalmas elbánásban részesülnek bármelyik szolgáltatási ágazatnak a tárgyalásokba való bevonása vagy éppen kizárása tekintetében,
- EE. mivel az iparosodott országok az összes szabadalom 90%-ával rendelkeznek, és mivel a gyógyszerek esetében ez gyakran összekapcsolódik a közegészségügyi problémák kezelésének nehézségével,
- FF. mivel a szolgáltatások fejlett és fejlődő országok közötti megnövekedett kereskedelme lehetőséget biztosít a know-how jelentős átadására, ami javíthatja a hozzáférést az alapvető szolgáltatásokhoz, a távközléshez, valamint egy működő banki és biztosítási ágazathoz,
- GG. mivel a szegénységben élő 1,3 milliárd ember 70%-át a nők teszik ki; mivel a nőktől a világ sok részén megtagadják a gazdasági és társadalmi körülményeik javításához szükséges olyan lehetőségeket, mint például a tulajdon- vagy öröklési jogok, illetve az oktatáshoz vagy munkahelyekhez való hozzáférés, miközben ugyanakkor a nőké a gyermekgondozás és a háztartás fokozott felelőssége,
- HH. mivel a nők a legtöbb országban nem rendelkeznek a férfikkal azonos hozzáféréssel az oktatáshoz, képzéshez, hitelekhez, technológiához és tájékoztatáshoz, amelyek ahhoz szükségesek, hogy lehetővé váljon számukra a nemzetközi kereskedelem növekedése által biztosított új gazdasági lehetőségek kihasználása,

2006. június 1., csütörtök

- II. mivel a kereskedelem növelésére irányuló politikáknak a nőkre gyakorolt hatása a nők helyi, regionális és nemzeti gazdaságban meglévő helyzetétől, valamint a társadalmi reprodukcióban és a családi jóléti és gondozási szolgálatokban betöltött szerepétől függ, és mivel a nők foglalkoztatása továbbra is a gazdasági függetlenség kulcsa, és az mélyreható hatással jár a nőknek a társadalom egészében elfoglalt helyzetére,
- JJ. mivel számos fejlődő országban a legalacsonyabb társadalmi rétegből származó nők jövedelmüket elsősorban kisgazdálkodással vagy az exportorientált textil- és ruhaiparban dolgozva keresik meg,
- KK. mivel ha a nők jobban képesek ellenőrizni a családi bevétel felhasználásának mikéntjét, többet fordítanak gyermekeik oktatására, valamint egészségügyi ellátásokra és élelmiszerre, ami segít csökkenteni a szegénységet,
- LL. mivel a gazdasági jólét megteremtése elengedhetetlen a társadalmi haladáshoz, és az EU a világ legnagyobb exportőre és második legnagyobb importőre, így a WTO-ban a kétoldalú megállapodásain keresztül gyakorolt befolyása meghatározza a nemzetközi kereskedelempolitikának és szabályainak körvonalait,
1. felhívja a figyelmet arra, hogy a szegénység felszámolásának elmulasztása miatt hatalmas globális árat kell fizetni az emberi szenvedés, az instabilitás, a konfliktusok, az ismétlődő vészhelyzetek, a nemzetközi bűnözés, a drogkereskedelem, a gazdasági stagnálás, az illegális migráció és a korai halálozás terén;
2. úgy véli, hogy a kereskedelem elősegítheti tényleges lehetőségek megteremtését a fejlődő és különösen a legkevésbé fejlett országok számára, de valójában csak akkor vezethet a szegénység felszámolásához és a fejlődés megvalósulásához, ha ahhoz megfelelő minőségű hazai politikák társulnak;
3. elismeri, hogy az áruk és a szolgáltatások szabad mozgásának elve hatékony módja lehet a szegény országok fejlődése elősegítésének, azzal a feltétellel, hogy figyelembe veszik problémáikat és érdekeiket;
4. felhívja a Bizottságot, hogy nemzetközi programjában tekintse prioritásnak a kereskedelmi szabályok és a fejlődéshez való jog érvényesítését, különös tekintettel a környezetvédelmi és szociális szabályokra, annak érdekében, hogy hozzájáruljon a szegénység kiváltó okainak megszüntetéséhez;
5. sürgeti a jelenlegi kereskedelmi politikák által a környezetre, az érzékeny ágazatokra, például az erdőszetre és halászatra és a szegénységre gyakorolt hatások teljes körű vizsgálatát a fejlődő országokban és az EU-ban, továbbá a jelenlegi európai kereskedelmi politikák vámvédelme és kereskedelmi akadályai által az európai fogyasztók számára okozott megnövekedett költségeknek, valamint a fejlődés azon akadályainak teljes körű vizsgálatát, amelyeket ez jelent a fejlődő országok szegényei számára;
6. megismétli, hogy a tisztességes kereskedelem a szegénység csökkentésének egyik hatékony eszköze lehet; úgy ítéli meg azonban, hogy a szegénységgel szembeni fellépés megkívánja, hogy a világkereskedelmi rendszerrel és a gazdasági partnerségi megállapodásokkal kapcsolatosan zajló tárgyalások során az ENSZ millenniumi fejlesztési céljai közül mind a nyolc elérését prioritásnak kell tekinteni;
7. sürgeti a fejlődő országokat, hogy nemzeti fejlesztési és a szegénység csökkentésére vonatkozó politikájukba foglalják be a kereskedelmet; úgy véli azonban, hogy a kereskedelemmel kapcsolatos intézkedéseket úgy kell megtervezni, hogy ne gyengítsék a fejlődő országok által alkalmazott belső fejlesztési és a szegénység csökkentésére vonatkozó stratégiákat;
8. felhívja a figyelmet a Munkaügyi Világszervezet (ILO) 2005. decemberi közleményére, amely hangsúlyozza a mikrofinanszírozás lehetséges szerepét a szegénység és az adósrabszolgaság elleni küzdelemben, és hogy az ahhoz is eszközül szolgálhat, hogy a családi jövedelem növelésével elősegítse a gyermekmunka felszámolását; felszólít a mikrofinanszírozás hatékonyságának és valódi lehetőségének felmérésére irányuló kutatás elvégzésére;

2006. június 1., csütörtök

9. határozott meggyőződése, hogy a kereskedelem, valamint a segély és az adósságelengedés létfontosságú ahhoz, hogy 2015-re el lehessen érni a millenniumi célokat; rámutat azonban, hogy az általános fejlesztési segély biztosításához jelentős forrásokra van szükség a 2015-ig tartó időszakban, ha ezt a közös célt meg akarjuk valósítani; ezzel kapcsolatban felszólít arra, hogy tanulmányokat kell készíteni és új fenntartható finanszírozási mechanizmusokat kell bevezetni annak érdekében, hogy el lehessen érni az említett célokat;
10. üdvözli a Bizottság elnökének (2005. októberi) bejelentését, amely szerint egyedi programok révén intézkedéseket tesz a globalizáció EU-n belüli áldozatainak támogatására; úgy véli, ezekhez a programokhoz a szociális és környezetvédelmi szabályok megerősítésének, valamint az EU-ba importált termékek vagy az ott nyújtott szolgáltatások ellenőrzésének kell társulnia;
11. üdvözli a gleneaglesi G8 csúcstalálkozón 2005 júliusában született megállapodást az Afrika – ahol a legsúlyosabb szegénység koncentrálódik – fejlődését támogató érthető pénzügyi és gazdasági tervről, és különösen azt a döntést, miszerint a millenniumi fejlesztési célok elérésének eszközeként teljesen el kell engedni a súlyosan eladósodott szegény országoknak a Nemzetközi Valutaalap, a Világbank és az Afrikai Fejlesztési Alap felé fennmaradó tartozását; hangsúlyozza, hogy ezt a kezdeményezést ki kell terjeszteni azon fejlődő országokra is, amelyek ténylegesen bizonyították, hogy a korrupció csökkentésére, az átláthatóság növelésére, valamint arra töreksenek, hogy az adósságelengedés következtében felszabadult forrásokat a szegénység csökkentésére használják fel;
12. üdvözli a Mandelson biztos 2006. február 9-i, mauritiusi nyilatkozatában arra vonatkozóan kifejezett készséget, hogy a szegény országokkal szemben a fejlettségi szintjük alapján differenciált megközelítést alkalmaznak és fenntartják a tarifális preferenciák rendszerét, amely figyelembe veszi ezeket a különbségeket;
13. üdvözli azt a tényt, hogy az Európai Unió és a szegény országok közötti kereskedelmi kapcsolatok az utóbbiak javára aszimmetrikusak; úgy véli, hogy az ilyen jellegű kapcsolatoknak a kereskedelem globális szabályozásának alapjául kell szolgálniuk; felhívja a Bizottságot, hogy a WTO-n belül érveljen bizonyos egyedi együttműködés bevezetése mellett, hogy a vámcsökkenések kiszámítása az érintett országcsoport helyzetének megfelelően történjen;
14. felhívja a Bizottságot, hogy támogasson egy olyan következetes vámpolitikát, amely lehetővé tesz egy differenciált kereskedelempolitikát a leggyengébb országok várakozásainak teljesítése érdekében; ezt tekintetbe véve sürgeti az általános vámvédelem ésszerű szintjének fenntartását az Általános Preferenciarendszer (GSP) alapján ezen országok által élvezett komparatív előnyök megőrzése céljából, ami lehetővé teszi számukra, hogy elegendő forrással rendelkezzenek termelési struktúráik modernizációjához;
15. emlékeztet az Európai Uniót a cotonoui partnerségi megállapodás alapján az afrikai, karibi és csendes-óceáni (AKCS) államokban a fenntartható fejlődés és a szegénység megszüntetésének elősegítése érdekében vállalt kötelezettségére; továbbá úgy ítéli meg, hogy az EU, amely a többoldalú intézmények fontos kereskedelmi szereplője, az EK-Szerződés 178. cikkével összhangban következetesebb és átfogóbb politika kialakításával hozzájárulhat a fejlődő országok helyzetének megerősítéséhez; hangsúlyozza mindamellett más nemzetközi adományozók jelentős hozzájárulását;
16. hangsúlyozza az adósságelengedés fontosságát, amely azon legkevésbé fejlett országok adósságainak fokozatos megszüntetése révén valósul meg, amelyek kormánya tiszteletben tartja az emberi jogokat és a felelős kormányzás elvét, valamint elsődleges fontosságot tulajdonít a szegénység felszámolásának és a gazdasági fejlődésnek;
17. felhívja az EU-t, hogy a megfelelő nemzetközi fórumokon kezdeményezze az adósságterhek megszüntetésére szolgáló programok kidolgozását és végrehajtásának elősegítését a millenniumi fejlesztési célok teljesítése érdekében;
18. megjegyzi, hogy az UNCTAD szerint 2004-ben az 50 legkevésbé fejlett ország – az AKCS-országok több, mint egyharmada – a világ lakosságának több mint 11%-át (742 millió), míg a világ GDP-jének mindössze 0,6%-át tette ki;
19. döntő jelentőséget tulajdonít annak, hogy ne csak az adott országok kormányzatának érdekeit, hanem a szegény országok polgárainak fejlődéshez való jogát is vegyék figyelembe, és úgy véli, hogy a szegény országoknak kell dönteniük saját fejlesztési stratégiájukról és gazdaságpolitikájukról; úgy véli továbbá, hogy az iparosodáshoz való jog egyben a fejlődéshez való jog is, ezért úgy ítéli meg, minden országnak, különösen az ipari fejlődés kezdeti szakaszában járó fejlődő országoknak joga van iparának szabályozásához a szociális és környezetvédelmi dömping elleni fellépés érdekében; úgy ítéli meg azonban, hogy mindez nem készítheti az ilyen országokat arra, hogy egyoldalúan ne teljesítsék nemzetközi szerződésekből és megállapodásokból következő kötelezettségeiket;

2006. június 1., csütörtök

20. tudomásul veszi az UNCTAD és más intézmények legfrissebb tanulmányait, amelyek rámutatnak, hogy a legkevésbé fejlett országokban végrehajtott átfogó kereskedelmi liberalizációt nem használták fel kellőképpen a szegénység tartós és jelentős csökkentésére, és ez hozzájárult a fejlődő – különösen az afrikai – országok cserearányainak romlásához; figyelmeztet a vámbevételek pótlás nélküli megszüntetésének következményeire a legkevésbé fejlett országok esetében, és hangsúlyozza jogukat arra, hogy piacnyitásuk sebességét minden ágazatban maguk határozhassák meg;

21. úgy ítéli meg, hogy a WTO hatodik miniszteri találkozásán bizonyos előrehaladást értek el a különleges termékek és a különleges védintézkedések mechanizmusa (SSM), valamint a különleges és megkülönböztetett bánásmód (SDT) tekintetében, figyelemmel a fejlődő országoknak a kereskedelmi liberalizáció hatásával és a viszonyossággal kapcsolatos aggályaira; hangsúlyozza azonban, hogy még mindig sok a tennivaló; hangsúlyozza, hogy a különleges és megkülönböztetett bánásmódnak (SDT) teljes mértékben tükröződnie kell a mezőgazdasági és ipari áruk kereskedelme tarifacsökkentéseinek módozatairól szóló tárgyalásokban annak érdekében, hogy a szegényebb fejlődő országoknak elegendő ideje legyen iparosodási erőfeszítéseik megszilárdítására;

22. felhívja a fejlődő országok kormányait, hogy alakítsanak ki és hajtsanak végre olyan nemzeti fejlesztési stratégiákat, amelyek a kereskedelmet is magukban foglalják, ami ténylegesen támogatja a szegénység csökkentését; megállapítja, hogy ezeket a törekvéseket az állami és magán kereskedelmi kapacitások kiépítése céljából nemzetközi fejlesztési partnereknek kell támogatniuk pénzügyi és technikai segítségnyújtás révén;

23. felhívja a legkevésbé fejlett országokat, hogy támogassák a progresszív gazdasági átalakulást, amelynek során a fenntartható gazdasági növekedés egyre inkább a hazai források mozgósításán, a közvetlen külföldi beruházás (FDI) vonzásán és a pénzpiacok feltárásán alapul, és biztosítsák, hogy a behozatalt a beáramló segélyek helyett egyre inkább a kiviteltől fizessék; megállapítja, hogy ez nagy valószínűséggel megvalósítható, ha a nemzetközi segítségnyújtás, az adósság elengedés, a kereskedelmi preferenciák, valamint a közvetlen külföldi beruházás (FDI) és a technológiátadás elősegítésére szolgáló intézkedések együttesen a fejlődés és a szegénység csökkentésének támogatására irányulnak;

24. felhívja a fejlődő országok, és különösen a mezőgazdasági termékeket exportáló, legkevésbé fejlett országok kormányait, hogy munkaigényes, eladható, nem mezőgazdasági árucikkek kifejlesztésével és a létfenntartásra irányuló tevékenységekkel kapcsolatos technológiai váltás segítségével vegyék fel a küzdelmet a népesség és a termőföld arányának fokozódó romlása és a környezet leromlása ellen, amennyiben a gazdaságok túl kicsik és hozamuk túl alacsony a háztartások eltartásához; megállapítja, hogy ez összekapcsolható az „enkláve-orientált” növekedés problémájával a kereskedelmi infrastruktúra, például belső közlekedési és távközlés kiépítése, a hazai piac fokozottabb integrációja és új, többek között a készárukkal és a turizmussal kapcsolatos exportlehetőségek kialakítása révén;

25. hangsúlyozza, hogy az EU-nak még tovább kell foglalkoznia a vállalatok társadalmi felelősségvállalásával kapcsolatos kezdeményezésekkel annak érdekében, hogy kötelező és számon kérhető szabályokat állapítsanak meg az EU harmadik országokban kereskedelmi és termelő tevékenységet folytató társasági számára az emberi jogokkal és az ILO-szabályokkal összhangban;

26. felkéri az EU-t, hogy foglalja bele kereskedelmi megállapodásainak fenntarthatósági hatásvizsgálataiba a hulladékkereskedelem következményeit annak érdekében, hogy szabályokat állapítsanak meg a káros hulladéokra;

27. szükségesnek tartja, hogy kereskedelmi kapcsolatok jöjjenek létre a fejlődő országok között a „Dél-Dél” régióközi dimenzió fejlesztése, a helyi piacok kialakulása, valamint a lakosság árukhoz és szolgáltatásokhoz való jobb hozzájutása érdekében, különösen az olyan közérdekű szolgáltatások, mint az ivóvízellátás, az egészség, az energia, a közlekedés és az oktatás nyilvános befektetési programok általi biztosítása érdekében a millenniumi fejlesztési célkitűzésekkel összhangban;

28. úgy véli, hogy a gazdasági integráció hiánya és fejlődő országok közötti kereskedelem jelentős vám- és nem vámjellegű akadályai fékezőleg hatnak a fejlődés valamennyi potenciális tényezőjére ezen országokban; úgy véli, hogy a déli országok közötti kereskedelem nagyobb mértékű megnyitása hasznot hozna a fejlődő országok számára; megjegyzi, hogy a Dél és Dél közötti kereskedelem marginalizálhatja a legkevésbé fejlett országokat, ezért támogatja a fejlettebb fejlődő országokból a legfejletlenebb országokba irányuló közvetlen tőkebefektetést, technológiatranszfert és olcsóbb finanszírozást, és a fejlett országokkal való háromszög-kapcsolatokat, továbbá a regionális megállapodásokban szereplő különleges rendelkezéseket; rámutat a regionális piacok kialakításának fontosságára; úgy véli, hogy a fejlettebb országoknak kellene példát mutatniuk a kereskedelmi korlátok lebontásában a szegény országok közötti kereskedelem fejlesztése érdekében;

2006. június 1., csütörtök

29. üdvözlí az Európai Unió „Fegyvereken kívül mindent” kezdeményezésének végrehajtását, ami lehetővé teszi a legkevésbé fejlett országok számára, hogy teljes termelésüket vámmentesen és kontingensek megállapítása nélkül exportálják az európai piacra; határozottan sürgeti, hogy valamennyi fejlett ország és fejlettebb fejlődő ország kövesse ezt a modellt; üdvözlí a WTO legutóbbi, hongkongi tárgyalásain elért ilyen értelmű megállapodásokat; fájlalja azonban, hogy továbbra is korlátozások tarthatók fenn olyan termékekkel kapcsolatban, amelyek különösen fontosak a legkevésbé fejlett országok számára;

30. figyelmeztet arra a valós veszélyre, hogy a „Fegyvereken kívül mindent” kezdeményezés a háromoldalú kereskedelem szabályellenes formáinak segítségével csalárdul eltorzítható, ami vesztesen megbonthatja a piacok egyensúlyát és az árak jövedelmezőségét anélkül, hogy a szegény országok termelőágazatában dolgozó helyi lakosság bármilyen tényleges előnyben részesülne;

31. sürgeti a Bizottságot, hogy a kereskedelem szabályozására irányuló megfelelő intézkedések bevezetésével támogassa a piacok megnyitását ezen veszélyek leküzdése érdekében; erre tekintettel javasolja, hogy a „Fegyvereken kívül mindent” kezdeményezés egészüljön ki egy védzáraddal, amely az érintett országokból származó kivitel maximumát a tényleges termelési kapacitásukhoz köti; továbbá sürgeti a Bizottságot, hogy tegyen gyors intézkedéseket annak érdekében, hogy jelentősen javuljon a földrajzi jelzések és eredetmegjelölések ellenőrzési mechanizmusainak minősége;

32. felhívja a Bizottságot, hogy a nemzetközi kereskedelmi tárgyalások során törekedjen az átláthatóság javítására, és vegye figyelembe azoknak a fejlődő országoknak az aggályait, amelyek nem rendelkeznek elegendő kapacitással több kereskedelmi tárgyalás egy időben történő folytatására, valamint továbbra is biztosítson számukra technikai segítséget, hogy ilyen módon jobb és hatékonyabb tárgyaló felekké váljanak;

33. úgy véli, hogy a megfelelő, multilaterálisan elfogadott kereskedelem-politikák alapvető fontosságúak a szegénység csökkentése szempontjából, és hogy a szegénység csökkentésével kapcsolatos legfontosabb politikai választások három fő téma köré csoportosíthatók:

- piacra jutás, valamint a hazai és az exporttámogatás szabályai közötti egyensúly megteremtése;
- a különleges és differenciált elbánás, valamint a fejlődő országok számára biztosított rugalmasságok elismerése, „működőképessé tétele” és végrehajtása;
- a fejlesztési dimenzió érvényesítése olyan szélesebb körű politikákban, amelyek nem „klasszikus kereskedelmi eszközök”;

34. hangsúlyozza a különösen a fejlődő országok kereskedelmi érdekeinek kifejezésre juttatását és a kereskedelmi tárgyalásokba való bevonását elősegítő, tartós finanszírozásban részesülő technikai segítségnyújtási és kapacitásépítési programok fontosságát; ezzel kapcsolatban üdvözlí a fejlődő országok, különösen a legkevésbé fejlettek közötti nagyobb szervezettséget és növekvő bizalmat;

35. hangsúlyozza a kereskedelmi kapacitásépítés fontosságát annak érdekében, hogy növekedjen az AKCS-országok képessége a szükségletek és stratégiák meghatározása, a regionális integrációval kapcsolatos tárgyalások és támogatás, valamint az e folyamatban való részvétel tekintetében, különösen a diverzifikáció és a regionális integráció támogatása, a termelés és kínálat, valamint a kereskedelmi kapacitás növelésével, illetve a kiigazítási költségek ellensúlyozásával és a befektetések vonzására vonatkozó képesség fokozásával, és egyben szárnyát bontogató iparuk védelmével;

36. üdvözlí a „segély kereskedelemért cserébe” program körének kibővítését, amely nem korlátozódik a legkevésbé fejlett országokra, hanem más fejlődő országokra is kiterjed; helyteleníti azonban, hogy ezt a korábban jóváhagyott támogatást most ahhoz a feltételhez kötik, hogy a támogatás kedvezményezettjei további kereskedelmi engedményeket biztosítsanak; hangsúlyozza, hogy ezt a segélyt új pénzzel kell finanszírozni és nem szabad, hogy más fejlesztési kezdeményezések, mint például a millenniumi fejlesztési célok számára elkülönített források átcsoportosításával járjon;

37. sürgeti a Bizottságot, hogy indítson egy különféle eszközöket, például szolgáltatások kereskedelmének növelését magában foglaló egyedi programot a Szaharától délre fekvő országok támogatására olyan területeken, mint a vízhez, a gyógyszerekhez és a közszolgáltatásokhoz való hozzáférés, valamint a mezőgazdaság, a know-how átadás;

38. üdvözlí a Bizottság Afrikára vonatkozó új fejlesztési stratégiáját, amely többet jelent a hagyományos humanitárius segítségnyújtásnál, célja gazdasági és társadalmi átalakulás előidézése, és felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy szorosan működjenek együtt ennek végrehajtása céljából;

2006. június 1., csütörtök

39. hangsúlyozza a megfelelő technikai segítségnyújtás fontosságát a fejlődő országok megsegítése érdekében; hangsúlyozza továbbá, hogy ösztönözni kell a gyenge és kiszolgáltatott gazdaságokat, hogy a kereskedelmet foglalják bele a nemzeti fejlesztési és a szegénység csökkentésére vonatkozó stratégiáikba;
40. felszólít arra, hogy biztosítsanak nagyobb rugalmasságot a fejlődő országok által a GATT hatálya alá tartozó regionális megállapodások keretében tett kötelezettségvállalások tekintetében igénybe vehető átmeneti időszakokkal kapcsolatban;
41. megállapítja, hogy a legtöbb fejlődő országban továbbra is a mezőgazdaság a fő jövedelemforrás és a fő foglalkoztatási lehetőség, különösen a szegény népesség számára, ezért hangsúlyozza az EU arra vonatkozó ígéretének jelentőségét, hogy 2013-ra megszünteti exporttámogatási rendszerét; ragaszkodik ahhoz, hogy más WTO-tagok is tegyenek hasonló lépéseket; felhívja az EU-t, hogy továbbra is szálljon síkra az exporttámogatás egyes fejlett országokban meglévő más – időnként burkolt – formáinak (exporthitelek; élelmiszersegélyek; állami vállalkozások stb.) megszüntetése mellett az Észak és Dél közötti kereskedelmi egyensúlytalanság helyrebillentése és a szegény országok mezőgazdaságának nyereségesebbé tétele érdekében;
42. üdvözli a mezőgazdasági exporttámogatások 2013-ig történő megszüntetésére vonatkozó határozatot és ismételten sürgeti a meghozott határozatok megvalósításának messzemenő előtérbe helyezésére sürget; mindamelllett, mivel ezek az exporttámogatások az Európai Unió teljes agrártámogatásának csak 3,5%-át teszik ki, sürgeti a Bizottságot, hogy folytassa a tárgyalásokat azon módozatok véglegesítéséről, amelyek révén minden iparosodott országban csökkenthetők mezőgazdasági támogatások és vámok;
43. hangsúlyozza az olyan nyersanyagok, mint a cukor, a banán és a gyapot fontosságát a fejlődő országok számára; felszólítja az EU-t, hogy ajánlja fel a fejlődő országoknak a szükséges segítséget cukorágazatuk reformjához; helyteleníti a hongkongi gyapotprobléma hatékony megoldásának elmaradását;
44. emlékeztet arra, hogy a biológiai sokféleség fenntartása alapvető fontosságú a természet megőrzése, valamint a növény- és állatbetegségek elleni küzdelem szempontjából, és hogy ezért a géntechnológiával módosított szervezetek (GMO-k) kérdésének óvatos megközelítése, valamint a hagyományos vetőmagok és ismeretek szabad alkalmazása a gazdálkodásban az országok vagy régiók jogos döntése;
45. felhívja a Bizottságot, hogy tegye egységesebbé a kereskedelmi és együttműködési politikát, és nyújtson célzott támogatást a kereskedelmi kapacitás kiépítéséhez az export és az import kiegyensúlyozott növekedésének biztosítása érdekében, hogy a jövőben ne alakuljon ki újabb adósságválság, és hogy segítse a fejlődő országok kormányait;
- a közszolgáltatások fenntartásában és fejlesztésében, hogy enyhítsék a szegénységhez kapcsolódó nagy megpróbáltatásokat, például a járványokat, az írástudatlanságot, az ivóvízhiányt és a szennyvízkezelés hiányát;
 - a gazdasági javak előállításához szükséges feltételek – például az energiához való hozzáférés, infrastruktúrafejlesztés, információs és kommunikációs technológiák – megteremtésének elősegítésében;
46. úgy véli, hogy különbséget kell tenni a kereskedelmi szolgáltatások és a közszolgáltatások között; hangsúlyozza, hogy nem kell a GATS hatálya alá vonni a közszolgáltatásokat, különösen azokat, amelyek elősegítik az alapvető közjavakhoz – az egészségügyi ellátáshoz, oktatáshoz, ivóvízhez és energiához – való hozzáférés biztosítását, illetve amelyek kiemelkedő szerepet töltenek be a kulturális identitás szempontjából, mint például az audiovizuális szolgáltatások;
47. hangsúlyozza a szolgáltatók számára a piachoz való hozzáférés kibővítésének szükségességét a fejlődő országok számára is, megőrizve közben minden WTO-tag képességét saját szolgáltatási ágazata szabályozására a GATS-szal összhangban, beleértve egyes alapvető ágazatok – például az egészségügyi, oktatási és audiovizuális szolgáltatások – kivételének lehetőségét is; sajnálja, hogy a WTO-tárgyalásokon ezidáig nem jöttek létre specifikus szolgáltatási keretek, különösen a fejlődő országok exportlehetőségei számára fontos ágazatokban; jelentős előrehaladásra szólít fel e területen;
48. felhívja a Bizottságot, hogy biztosítson teljes rugalmasságot a szolgáltatások terén, és tegye lehetővé, hogy valamennyi ország szabadon dönthessen arról, hogy melyik szolgáltatást veszi fel vagy zárja ki a liberalizálandó szolgáltatások listájáról;

2006. június 1., csütörtök

49. felhívja a Bizottságot, hogy a szolgáltatások vonatkozásában alkalmazzon olyan kereskedelempolitikát, amely támogatja a természetes személyek mozgását a fejlődő országokban, és elősegíti az olyan típusú szolgáltatások elérhetőségét, amelyek fokozhatják a fejlődést és hozzájárulhatnak a szegénység csökkentéséhez;
50. hangsúlyozza, hogy bizonyos mozgásteret kell biztosítani a legszegényebb fejlődő országok számára abban a tekintetben, hogy milyen mértékben nyitják meg piacukat, azért, hogy a legkiszolgáltatottabb országok számára védelmet biztosítsanak azáltal, hogy maguk dönthetnek a liberalizáció üteméről;
51. hangsúlyozza a hozzáférhető és megfizethető gyógyszerek fontosságát a fejlődő országok számára, egyidejűleg figyelembe véve a gyártók szempontjait is;
52. hangsúlyozza, hogy a szegénység főleg a nőket érintő jelenség („a szegénység elnőiesedése”), és kiemeli, hogy felül kell vizsgálni a kereskedelempolitikák nemekre gyakorolt hatását olyan politikák kialakítása érdekében, amelyek a kormányoknak és az európai tulajdonú társaságoknak szóló kezdeményezések és pozitív diszkriminációs intézkedések segítségével megszüntetik és megváltoztatják a kirekesztéssel járó következményeket, például hogy a földtulajdon a férfiak kezében koncentrálódik, a férfiak városi térségekbe vándorolnak és nő a szegénység a vidéki térségekben, tönkremennek a helyi piacok, a rosszul fizetett, alacsony képzettséget igénylő női munkakörök az exportra történő termelést folytató körzetekben koncentrálnak stb.;
53. felszólít a kereskedelem növekedése nemekkel kapcsolatos dimenziójának olyan rendszeres elemzésére, ami a különféle tendenciákat vizsgálja, és figyelembe veszi az olyan érintett kérdések és tényezők összetettségét, mint a nőknek a gazdasági és technikai forrásokhoz való hozzáférése, munkaerő-piaci részvételük, a munkaerőpiaci megkülönböztetés és szegregáció arányai és modelljei, a nőknek az oktatáshoz való hozzáférése és képzettségük szintje, továbbá az egészségügyi ellátáshoz és társadalmi-kulturális forrásokhoz való hozzáférésük;
54. megjegyzi, hogy a nők arányaikban kevésbé részesülnek a kereskedelem liberalizációja és a globalizáció nyújtotta lehetőségekből, miközben ugyanakkor e jelenségek hátrányos hatásai őket erősebben sújtják, és ennél fogva sürgeti az EU-t, hogy a kereskedelemmel kapcsolatos segítségnyújtási programjaiban fordítson különös figyelmet arra, hogy a nők nagyobb mértékben vehessenek részt a (nemzetközi) kereskedelemben;
55. megjegyzi, hogy a tagállamok nevében a Bizottság által folytatott két- és többoldalú kereskedelmi tárgyalások során alig vagy egyáltalán nem tesznek erőfeszítést a jövőbeli kereskedelmi megállapodások nemekkel kapcsolatos hatásának értékelésére, és felszólítja a Bizottságot, hogy módszeresen végezze el a kereskedelmi tárgyalásokon szereplő európai javaslatok nemekre vonatkozó elemzését makro- és mikroökonomiai szinten;
56. felszólítja a nemzetközi gazdasági intézményeket és a Bizottságot, hogy a nők által a fejlődő országok gazdasági életében betöltött szerep előmozdítása érdekében dolgozzon ki intézkedéseket és programokat, különösen a vállalkozási szellem ösztönzésével az oktatáson keresztül, valamint pénzügyi segítség nyújtásával, beleértve a mikrohitelket;
57. úgy véli, hogy a társadalmi fejlődés a kereskedelempolitika sarokköve, és felszólítja az érintett nemzetközi szervezeteket és a kormányokat, hogy töröljék el a megkülönböztetés valamennyi formáját, beleértve a nemek közötti egyenlőtlenségeket és akadályokat, valamint a fizetésekkel kapcsolatos megkülönböztetést, ismerjék el a fizetett szülési szabadsághoz való jogot, és állapítsanak meg minimálbért; felszólít a női munkavállalókat képviselő szervezetek konzultációs folyamatba történő bevonására;
58. követeli a nemzetközi kereskedelem szereplőinek szociális felelősségvállalását, és kéri az illetékes intézményeket, hogy hozzanak egyedi intézkedéseket, amelyek garantálják a hátrányos körülmények között élők számára az egészségügyi rendszerekhez, a méltó lakhelyhez, a vízhez, az igazságszolgáltatáshoz, az oktatáshoz, a képzéshez, az egész életen át tartó tanuláshoz, a sporthoz, valamint a kultúrához való méltányos hozzáférést annak megakadályozására, hogy e személyek idő előtt elhagyják az iskolát, valamint az iskolából a munkaerőpiacra való zökkenőmentes átlépés lehetővé tétele érdekében;
59. úgy véli, hogy a kereskedelmi megállapodásoknak meg kell felelniük az emberi jogokról és a nők jogairól, a gazdasági fenntarthatóságról, valamint a fejlődéshez való jogról és a szegénység felszámolásáról szóló, meglévő nemzetközi megállapodásoknak;

2006. június 1., csütörtök

60. rámutat, hogy a fejlesztési szükségleteket és a szegénység csökkentését szolgáló nemzetközi kereskedelmi rendszer hozzá fog járulni a társadalmi fejlődéshez és a tisztességes foglalkoztatáshoz is; hogy a kereskedelmi szabályok nem ütközhetnek az ILO által megállapított szociális szabályokkal; hogy elengedhetetlen a munkaerő-kizsákmányolás valamennyi formája elleni küzdelem (különösen a kényszermunka és a gyermekmunka tilalma), valamint a szakszervezetek függetlenségének tiszteletben tartása egy olyan tisztességes kereskedelmi rendszer megszervezéséhez, amely mindenki érdekét szolgálja; megismétli, hogy tanulmányozni kell a kereskedelmi és szociális kérdések közötti kölcsönhatást;
61. felhívja a Bizottságot, hogy kezdje el figyelembe venni a nem kereskedelmi szempontokat a piacok további megnyitására szóló jövőbeni tárgyalásokon, hogy a kereskedelem bővítését ne a helyi lakosság munkakörülményeinek rovására hajtsák végre; ugyanakkor felhívja az ILO tagjait, hogy állapodjanak meg a fejlődő országokra vonatkozó közös szabályokban, e szabályok pontos jellegét és végrehajtásának ütemét a fejlődő országokkal együttműködésben kell meghatározni;
62. hangsúlyozza, hogy a WTO-nak tiszteletben kell tartania az e területen hozott ILO-határozatokat; ezzel kapcsolatban indítványozza, hogy amennyiben az ILO szankciókról határoz, az államok alkalmazásának olyan kereskedelmi eszközöket, mint például védzáradékok életbe léptetése, a vámok ideiglenes újraértékelése vagy dömpingellenes intézkedések bevezetése;
63. hangsúlyozza, hogy a gazdasági együttműködési megállapodásokkal kapcsolatos tárgyalásoknak többek között a szegénység csökkentésére és a fenntartható fejlődés előmozdítására kell összpontosítaniuk;
64. hangsúlyozza a többoldalú kereskedelmi keretek fenntartásának és megszilárdításának fontosságát; emlékeztet arra, hogy a WTO-n belül, amely a nemzetközi kereskedelem tisztességes szabályokon alapuló rendszerének kialakítására szolgáló fórum, külön hangsúlyt kell helyezni a fejlődő országok tárgyalási képességének fejlesztésére annak érdekében, hogy jobban tudják képviselni kereskedelmi érdekeiket, és hogy integrálódjanak a világgazdaságba;
65. megismétli a WTO széles körű reformjára vonatkozó felhívását az demokratikusabb elszámoltathatóság, a nagyobb átláthatóság és hitelesség érdekében, és azért, hogy eredményesebben integrálódjon a világkormányzás általános keretébe; nagyobb összhang és egység kialakítására szólít fel a kereskedelem, a fejlesztés és a fejlesztésfinanszírozás terén működő nemzetközi intézmények között, beleértve az Egyesült Nemzetek humán fejlődéssel, egészségüggyel, munkaüggyel és környezettel foglalkozó szerveit, a millenniumi fejlesztési célok elérése, valamint azon erőfeszítések megerősítése céljából, amelyek a szegénység felszámolására és a lehetőségek mindenki számára történő biztosítására irányulnak;
66. követeli, hogy mint az Európai Unió polgárainak legitim képviselőjét, vonják be a nemzetközi kereskedelemről szóló megállapodásokba;
67. hangsúlyozza, hogy a szegénység elleni küzdelem szorosan összefügg az emberi jogok védelmével, a demokratikus intézmények és a demokratikus kormányzás kiépítésével;
68. üdvözlí az Egyesült Nemzetek 2005. szeptember 14-i New York-i, a millenniumi fejlesztési célok megvalósításával kapcsolatos csúcstalálkozóján tett nyilatkozatot, amely indítványozza nemzetközi szolidaritási hozzájárulások bevezetésének megfontolását, különösen az AIDS, a gümőkór és a malária elleni küzdelem céljára, ami lehetővé tenné a nemzetközi közösség számára, hogy teljesítse vállalásait a legszegényebb országok irányában, ugyanakkor elősegítse a globalizáció révén előállított új gazdasági javak tisztességes elosztását;
69. úgy ítéli meg, hogy nem csupán a kereskedelem, hanem különösen a gazdasági fejlődés, az áruellátással és szolgáltatásnyújtással foglalkozó kis- és középvállalkozásokba történő befektetés is hatást gyakorolhat a jövőben a jólét növelésére; felszólítja különösen az Európai Befektetési Bankot, hogy dolgozzon ki több programot e célcsoportok számára;
70. hangsúlyozza a legkevésbé fejlett országok támogatásának fontosságát a bürokráciának a helyi közösségek, parlamentek és a civil társadalom demokratikus folyamatokba való bevonásával történő megszüntetésében a vállalkozások belföldi ösztönzése és külföldi piacok találása érdekében;
71. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak és a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek.